

prima instanță – S. Popovici
instanța de apel – G. Ulianoschi, E. Lazareva, A. Curdov

dosarul nr. 2ra-2566/13

ÎNCHEIERE

28 august 2013

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președinte, judecătorul
Judecătorii

Ala Cobăneanu
Sveatoslav Moldovan
Tatiana Vieru

examinând chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de către Elena Hiebler

în pricina civilă la cererea de chemare în judecată a Elenei Hiebler împotriva lui Gheorghe Gheorghiev și Svetlanei Gheorghieva cu privire la încasarea sumei și dobânzii de întârziere

împotriva deciziei Curții de Apel Comrat din 29 ianuarie 2013, prin care a fost admis apelul declarat de către Elena Hiebler, casată hotărârea Judecătoriei Comrat din 25 octombrie 2011 și emisă o nouă hotărâre, prin care acțiunea a fost respinsă ca tardivă

constată:

La 15 iulie 2011, Elena Hiebler, reprezentată de către Iurii Sorochin a depus cerere de chemare în judecată împotriva lui Gheorghe Gheorghiev și Svetlanei Gheorghieva cu privire la încasarea sumei și dobânzii de întârziere.

În motivarea acțiunii reclamanta a indicat că la 04 mai 2011, executorul judecătoresc a constatat faptul efectuării transferului bancar în sumă de 4000 Euro.

Menționează că conform actului de constatare a faptelor și a stărilor de fapt din 04 mai 2011, s-a confirmat că în afară de aceea că pârâții au primit mijloacele bănești, ei de asemenea s-au obligat să achite 2% lunar. Suma nominalizată a fost primită prin două transferuri bănești, primul - la 31 martie 2006 pe numele Svetlanei Gheorghieva, iar al doilea transfer - la 29 septembrie 2009 în sumă de 2900 Euro pe numele lui Gheorghe Gheorghiev.

Susține că la 08 mai 2011, în adresa pârâților a fost expediată o reclamație, însă aceasta a rămas fără răspuns.

Solicită încasarea în mod solidar de la Gheorghe Gheorghiev și Svetlana Gheorghieva a datoriei în sumă de 4000 Euro și a dobânzii de întârziere în sumă de 2649,24 Euro, precum și încasarea cheltuielilor de judecată.

Prin hotărârea judecătoreiei Comrat din 25 octombrie 2011 acțiunea a fost respinsă ca neîntemeiată și tardivă.

Prin decizia Curții de Apel Comrat din 02 martie 2012 apelul declarat de Elena Hiebler a fost admis, casată hotărârea primei instanțe în partea respingerii acțiunii ca neîntemeiată și considerându-se acțiunea respinsă ca tardivă.

Prin decizia Curții Supreme de Justiție din 03 octombrie 2012 a fost admis recursul declarat de Elena Hiebler, casată decizia instanței de apel și remisă cauza la rejudecare în instanța de apel.

Prin decizia Curții de Apel Comrat din 29 ianuarie 2013 a fost admis apelul declarat de Elena Hiebler, casată hotărârea primei instanțe și emisă o nouă hotărâre, prin care acțiunea a fost respinsă cu fiind depusă cu omiterea termenului de prescripție extinctivă.

La 01 aprilie 2013 Elena Hiebler a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, solicitând casarea hotărârii primei instanțe și casarea parțială a deciziei instanței de apel, emiterea unei noi hotărâri prin care să fie admis recursul și încasat de la pârâți în mod solidar suma de 4000 Euro, dobânda de întârziere în sumă de 2649,24 Euro, suma de 500 Euro cu titlu de cheltuieli pentru asistență juridică și toate cheltuielile de judecată, precum taxa de stat, cheltuieli de transport.

În motivarea recursului a invocat dezacordul cu decizia instanței de apel, menționând că instanța de judecată a interpretat eronat explicațiile intimaților, care sunt reflectate în actul executorului judecătoresc.

Consideră că instanța eronat a constatat că termenul de înaintare a acțiunii în judecată a dreptului încălcat începe să curgă din momentul efectuării transferurilor bănești, susținând că termenul de prescripție începe să curgă din momentul solicitării datoriei.

Afirmă că în legătură cu faptul că din transferurile bănești nu rezultă termenul de executare a obligațiilor, ea fiind creditor are dreptul să solicite executarea obligațiilor în orice moment, dar în cazul când creditorul solicită executarea obligațiilor, debitorii sunt obligați să execute obligația în termen de 7 zile din momentul cererii creditorului, după cum prevede art. 575 Cod civil.

Susține că pretenția a fost înaintată la 08 mai 2011, care a fost recepționată de către familia Gheoghieva la 08 iunie 2011.

Indică că conform prevederilor art. 617 alin. (1) Cod civil, dacă nu execută obligația în urma somației primite după scadență din partea creditorului, debitorul se consideră în întârziere ca urmare a somației.

Astfel, afirmă că pârâțul și copârâțul au recunoscut datoria, nemijlocit prin semnarea actului executorului judecătoresc.

Examinând temeiurile recursului, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul este inadmisibil din considerentele ce urmează.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) CPC, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Alineatele (2) și (3) aceluiași articol prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alin. (4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care

instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Conform prevederilor art. 433 lit. a) CPC, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de către Elena Hiebler nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432, alin. (2), (3) și (4) CPC.

Prin urmare, argumentele recursului nu indică la încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural de către instanța de apel, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate.

Or, recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

În acest context, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reiterează și faptul că procedura admisibilității constă în verificarea faptului dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. art. 432, alin. (2), (3) și (4) CPC.

Aici, completul Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ține să menționeze că conform jurisprudenței CEDO, recursurile trebuie să fie efective, adică să fie capabile să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere, la fel recursul trebuie să posede puterea de a îndrepta în mod direct starea de lucruri (cauza Purcell contra Irlandei, 16 aprilie 1991), pe când în recursul declarat de către Elena Hiebler, asemenea aspecte nu se regăsesc.

Distinct de cele relatate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera recursul declarat de către Elena Hiebler ca inadmisibil.

În conformitate cu art. art. 270, art. 433 lit. a), art. 440 CPC, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție,

dispune:

Recursul Elenei Hiebler se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă.

Președinte, judecătorul

Ala Cobăneanu

Judecătorii

Sveatoslav Moldovan

Tatiana Vieru